

Ξέρω έναν τόπο

Δημήτριος Α. Γκόγκας

ΠΟΙΗΣΗ

Στον παππού Δημήτρη και τους γονείς μου
Στο γιο μου Αντώνη
Στους φίλους μου που χάθηκαν από τη ζωή μου

Οι φίλοι μου, στου Πέγκου* τα τρεχάματα,
στης Μαγκίλας* την ανεμώνη,
στου Κρίστο* τα αγριοκρινάκια,
στου Αι Αντώνη* το θυμιάμα...
στο Στρυμονικό* Σερρών.

Τίτλος Βιβλίου: ΞΕΡΩ ENAN ΤΟΠΟ
ISBN 978-9925-7392-1-9

Εξώφυλλο: Ασπρόμαυρη φωτογραφία από τα εγκαίνια της γέφυρας το 1952. Μια γέφυρας που ένωνε χωρίς προβλήματα τα δύο τμήματα (μαχαλάδες) της Κοινότητας του Στρυμονικό Σερρών
Από την ιστοσελίδα: Strimoniko.blogspot.com
Ημερομηνία Έκδοσης: Σεπτέμβριος 2018
Διαδικτυακές εκδόσεις: <http://www.easywriter.gr>

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, ή η μετάδοση του βιβλίου ή μέρους του με οποιοδήποτε μέσο και σε οποιαδήποτε μορφή με τη γραπτή συγκατάθεση του συγγραφέα ή την αναφορά στην πηγή και το βιβλίο.

Κάθε γνήσιο αντίγραφο θεωρείται ότι φέρει την υπογραφή του ποιητή

Επεξηγήσεις:

Στρυμονικό: Κοινότητα του Νομού Σερρών/ Δήμου Ηράκλειας. Γενέτειρα του ποιητή. Πρώτη ονομασία: Όρλιακο

Τσάλτεπε: Ονομασία παρακείμενης αγροτικής έκτασης

Σιβρί ή Κορφοβούνι: Όρος της περιοχής. Πρώτος χώρος δημιουργίας του οικισμού

Πέγκο: Περιοχή δασώδη της περιοχής. Ανάμεσά της ρέει το ρέμα (ο ξεροπόταμος) της Κοινότητας

Μαγκίλα, Κρίστο: Λόφοι της περιοχής

Άγιος Αντώνιος: Πολιούχος άγιος της Κοινότητας/ Εκκλησία

ΓΕΝΝΗΣΗ

Πάνω απ' τις μαύρες πέτρες έσταζε ο ιδρώτας
ζυμώνανε στο χρόνο οι οδοιπόροι της μετανάστευσης.
Μέσα στη ξύλινη σκάφη το νερό και το χώμα.
Φούσκωνε αργά η κοιλιά της πρωτόβγαλτης κόρης
να γεννήσει τους ώριμους κλώνους με τα πράσινα φύλλα.
Να βλεφαρίσει το άγριο βουνό, να σκάσουν τα σπαρτά του κάμπου όλου.

Μέσα από τις αγριο - σχισμάδες των ψηλών βουνών ξεπήδησαν
χαρές και πόνοι, μικρές ζωές που χαθήκανε.
Λίγο ξαπόστασαν, μια ανασπασμένη ανάσα,
μέσα από τα στήθια τους, στον δρόμο προς το βορρά.
Μια στάση εκεί, όσο να βγάλουν την μάνα ζύμη απ' το βρεγμένο τους δισάκι.
Να γίνει το νιούτσικο ψωμί σταρένιο και νόστιμο.
Να μοιραστεί στα ατσάλινα χέρια κολόνες,
σαν μεριάζουν με σιδερένια δρεπάνια τ' αγριόχορτα
και τα πικρά πουρναρόγκαθα.

Στη μέση της αυλής οι πέτρινες μυλόπετρες
πιο πάνω η τρίποδη πυροστιά και τ' αναμμένο μαγκάλι.

Ξέσπασε με μιας και χρόνους μετά, η δακρυσμένη γη,
κατέβηκαν τ' αρματωμένα ξωτικά από το αντίκρυ βουνό,
αλλάξανε τα πληγωμένα ονόματα και τα μαχαίρια στις ζώνες
ακονίστηκαν, έτοιμα για την πάλη με τον ξεροπόταμο και το βαθύ πηγάδι.

Όρλιακο, Σιβρί, Τσάλτεπε, Μαγκίλα και Κρίστο.
Ιστορίες μακρόσυρτες και μικροί θρύλοι,
στάζουν από τα μάτια μας μελάνι και αιώνιο αίμα.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Το χωριό μου έχει μια μάννα που κλαίει τα βράδια.
Το δάκρυ της στάζει στην ροδιά της αυλής.

Έχει ένα σπίτι.
Παραθύρια ορθάνοικτα,
εκεί που μιλούν τα παιδιά του.

Στην Εκκλησιά υπάρχει ένα μνήμα.
Χαμογελά και πλαγιάζει ο πατέρας.

Το χωριό μου έχει ένα δάσος.
Να το περπατήσει κανείς δεν μπορεί.
Ζει πάνω στις ρίζες.

Κάθε που φεύγω,
πετώ στους δυο λόφους.
Μιλώ του βουνού μου και κλαίω.

ΧΩΜΑ ΚΑΙ ΝΕΡΟ

Τα ποτάμια, τα ρυάκια και οι κρυφοί ξεροπόταμοι,
γλύφουν τ' αγέρωχα βουνά και τους ήρεμους κάμπους
φιλούν τις ξαναμμένες ρεματιές,
μέχρι να χωθούν στην αγκαλιά του μάγιστρου Στρυμόνα.

Οι υγρές καλαμποκιές και τα μεστωμένα στάχυα,
το λευκό βαμβάκι και ο αέρας του γλυκού κάμπου,
των περήφανων καβακιών το φύλλωμα,
μετρούνε το ύψος των ανθρώπων.

Σοδιές χωρικών,
χρυσά σιτάρια, μελαψά χωράφια, μεστωμένα μπουστάνια, πλούσια περβόλια,
ματιές που χάνονται στα κρεμάμενα φρούτα, στα κυδώνια της Εκκλησιάς του
Άγιου Αντωνίου, στις λασπουριές των δρόμων οι βηματισμοί των παιδιών,
σοδιές και αυτά.

Κόπος

Ένα μικρό χωριό μαγκωμένο στον αγώνα.
Ένα μικρό χωριό από νερό και χώμα.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ

Γυρίζω το κεφάλι.
Οι φίλοι μου...
Παιδικά χαλάσματα...

Χαθήκαν μέσα στα νερά του ξεροπόταμου,
με τις χάρτινες βαρκούλες ν' αρμενίζουν
στα πράσινα ρυάκια του.

Οι φίλοι μου,
στου Πέγκου τα τρεχάματα,
στης Μαγκίλας την ανεμώνη,
στου Κρίστο τα αγριοκρινάκια.
Γυρίζω το κεφάλι μου, πίσω οι φίλοι μου,
στραγγίζοντας τις σκέψεις μόνο εικόνες
στα πρωτοβρόχια των περιβολιών,
στα πικραμύγδαλα, στους ζωντανούς και μαραμένους μπαξέδες.

Γυρίζω το κεφάλι μου,
οι φίλοι μου.
Χρόνια τώρα
δρομολόγια στην Βόρεια Ελλάδα,
στην Θράκη, Μακεδονία, Νησιά
στο χακί, στους μαύρους μπερέδες, στις σκονισμένες ερπύστριες
με την προσμονή να φύγουν.

Πάντα γυρίζω πίσω το κεφάλι μου.
Γυρίζω πίσω κι οι φίλοι μου δεν είναι εκεί.

ΞΕΡΟΠΟΤΑΜΟΣ

Ο στεγνός ξεροπόταμος ένα χλωρό ποτάμι.
Πρώτος στο χαμένο όνειρο.
Πρώτος στη ξέπλυμα της νύχτας.
Κατράμι στο κελαριστό νερό
και η ζήση του, λάσπη, πέτρα, άμμος.

Ένα μικρό σκίτσο στο νερό και χάνεται
ο νυχτερινός διαβάτης στη πεζογέφυρα.
Η κρυφή του ανάσα πριν γίνει το δάκρυ καταρράκτης
ποτίζει την τελευταία εικόνα του Χειμώνα.
Στην καρδιά μιας μάνας, μια αρτηρία ο ξεροπόταμος.
Κυλούσε, σφάδαζε
ως τα φίδια της γης αγκάλιαζαν τα παιδιά της.

ΟΙ ΦΩΛΙΕΣ ΜΟΥ

Σε κόκκινες φωλιές έπλεξα τις πληγές μου.
Στις λιτές γραμμές των βουνοκορφών κρύφτηκα
με τους ερχομούς των πελαργών.

Μέσα στις διογκωμένες ρυτίδες των φύλλων,
ανάμεσα στα τσαλακωμένα κίτρινα ξερόκλαδα,
δυο μεγάλα ορθάνοιχτα παραθύρια, οι φωλιές μου.

Βλέπανε εμένα, σήμαναν την ερημιά μου.

Πάνω και λίγο πιο πάνω από τα κόκκινα κεραμίδια,
οι δικοί μου καλοί και άμοιροι άνθρωποι.
Σκιάχτρα, φυλακτά, του κάμπου και του βουνού σκιάχτρα
Φυλακτά κρεμάμενα στους λαιμούς
Απλησίαστοι, πετούμενοι χρόνοι.

Μια αόρατη μηχανική παγανιά,
θέλει τις ξύλινες φωλιές πίσω και τα κόκκινα κεραμίδια.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΑ ΠΟΥΛΙΑ ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΜΑΣ

Προσπάθησα με την αλήθεια και το ψέμα να κρύψω ματαίως τα δάκρυα
σαν άπλωνες τα ατελείωτα χέρια κι έπιανες τα νιάτα μου
μην πλαντάξεις, φτάνει πια, έλεγες:
Μην κλάψεις θα κλάψω κι εγώ μπροστά στους φίλους και τους γνωστούς.

Κι έφευγες,
έφευγες
έφευγα κι εγώ.

Περιπλανώμενα μαύρα πουλιά οι ψυχές μας,
Ματωμένες από την αποστράγγιση τους.
Δυο τρία πήγαινε έλα, να βρεθούμε προφτάνουμε.
Τα κυπαρίσσια ίσαμε κάτω σκυφτά δίπλα από τα μνήματα
κι οι φίλοι, οι συγγενείς χαμένοι
μέσα στα λερωμένα παλτά τους
μέσα στις μάχες της ειρήνης
που τους αφήνουν και ζούνε
χωρίς ένα ζεστό όνειρο
στην καυτή θράκα.

ΓΝΩΡΙΜΗ ΦΩΝΗ

Γνώριμη μητρική μορφή, κινούσες τα σύρματα
στις ανοικτές όχθες του ξεροπόταμου.
Με τα γκρίζα μαλλιά σου φόβιζες τα πουλιά.
Μαυροπούλια, τα έκανες μακρύ καμουτσίκι και βίτσα
Αλογίσιο μαστίγιο, χτυπούσες το ξεραμένο μάγουλο
μέχρι να ματώσει, πύο το αίμα να στάξει
και το θολό νερό του ποταμού να ντροπιαστεί.
Έπειτα έπλυνες το πρόσωπό σου
και το σκούπιζες με τις αγριωπές τσουκνίδες.

ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ ΤΟΥ 80

Και οι σκαπανείς;
Που πάνε οι μεσήλικοι σκαπανείς
κάθε πρωί Σαββατοκύριακο;
Αγγαρεία της χούντας,
με τις τσάπες και τις τσουγκράνες στους κυρτούς ώμους
στοιβαγμένοι σε καμιόνια;
Προς τα μεγάλα νταμάρια με τις άσπρες κοτρόνες
αιχμάλωτοι των ταμάτων,
έρμια της σκόνης και του πνιγηρού ανέμου.

Ανάμεσα σε αυτούς και ο ποιητής.

ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΣ

Αυτή την όλη νύχτα με περίμενες.
Έμαθα, με περίμενες
κι έμαθα από το ρήμα
και εγώ έμαθα,
εκεί στο άσπρο νταμάρι της ποίησης
σε περίμενα εκ νέου.

Κι ήρθε το βράδυ, όλο το βράδυ
όπου το φεγγάρι στο ξεσκονισμένο αλώνι
κατέβασε βροχή
και τι βροχή
στα μάτια σου
που χόρευε μεσονύχτια μαζί της.
Ο ξεροπόταμος μούγγριζε και έτρεχε,
έτρεχε γρήγορα πιο γρήγορα από σένα
να προλάβει τη θάλασσα, νομίζω την πρόλαβε.
Κανείς δεν την προλάβαινε τότε,
πόσο μάλλον τώρα,
μα εσύ δεν πρόλαβες ούτε τον ξεροπόταμο.

ΤΟ ΚΑΡΟ

Το ξύλινο κάρο
είχε ετοιμαστεί
από τον πατέρα.
Συγκομιδή.
Οι γελάδες,
ο σκύλος
όλα στην αυλή,
μαζί μας.
Μια σειρά.
Μια κραυγή,
που εξερευνά
την νύχτα.

Κάποιοι χωρικοί
στα καφενεία,
καθώς περνά
η νηοπομπή
με τα κάρα
για το σπάσιμο των καπνών
κρύβουν τα πρόσωπά τους
πίσω από τα τραπουλόχαρτα
και τα νερωμένα ποτά.

Όμοιες κραυγές όμοιες στο τέλος.

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ

Φόρεσε την γαλάζια στολή
πάνω από το μπαλωμένο παντελόνι
το πάλλευκο γιακαδάκι
την μικρή σάκα στον ώμο
κι ύστερα πήρε τον γνωστό δρόμο
για το πέτρινο σχολείο.

Ο περήφανος παππούς πίσω του έγνεφε: στο καλό.

Την κάθε Κυριακή σε μια νοητή γραμμή,
άσπρη η γραμμή,
πρώτα στην αυλή του σχολείου
κι ύστερα στην Εκκλησία.

Πάντα περίμενε ο Αι Αντώνης ο θαυματουργός.

Οι απόντες και οι απούσες
θα τιμωρηθούν την Δευτέρα.
Με το μαστίγιο της γλώσσας,
και τη βίτσα του δασκάλου
ενώπιον των αγγέλων.

Αυτός (ο μικρός ντε με το γιακαδάκι)
χάθηκε μέσα στις ψαλμωδίες
και τις παραινέσεις των μεγάλων.

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ

Κάθομαι και σήμερα γρήγορα- γρήγορα να προλάβω
να γράψω πόσο σ' αγαπώ και πόσο σε σκέφτομαι.
Θαρρώ πως δεν θα προλάβω να ξαναδώ,
τους πράσινους σου λόφους,
το πέταγμα των χελιδονιών από τις φωλιές τους,
τους πελαργούς πάνω στις κολόνες
και το καμπαναριό του Αγίου Αντωνίου.

Πέταξα και γω με τα πουλιά σε άλλες χώρες,
που πρόδωσαν την φωλιά σου πατρίδα,
μα από τους σπόρους του κόπου μου,
μέχρι την πρώτη σοδειά που θα μαζέψω,
ξέρω πως δεν είναι μακριά
η μικρή χωμάτινη αυλή
με τα τριαντάφυλλα που μύριζαν
και την ροδιά της μάνας.

Πήρες το μήνυμα πατρίδα μου.
Κατέβασε την ματιά σου
και κάνε το νερό του ξεροπόταμου μελάνι,
να γραφεί στους αιώνες
που κείτονται στις πέτρες και τα μάρμαρα
του κοιμητηρίου,
πως πάντα θα είσαι η πατρίδα μου.

ΞΕΡΩ ENAN ΤΟΠΟ (Στρυμονικό Σερρών)

Ξέρω ένα τόπο που ανεμώνες ανθίζουν,
κάπου ψηλά στο στερνό μεσοστράτι.
Τα μάτια μιας μάνας που σαν γέρνει δακρύζουν.
Μοναξιά ο αγέρας. Ειν' δικοί μου θανάτοι,

του πρωινού οι σταγόνες (σαν ανοίγει την βρύση)
που ραντίζουν το χώμα. Μυρωδιά του βρεγμένου.
Ανατέλλει ο ήλιος να στεγνώσει την Δύση,
σαν σεντόνι μιας νύφης στα πλευρά του ανέμου.

Α! μην ξεχάσω: Μεσ στο βάζο οι ανεμώνες,
κόκκινες- κόκκινες σαν του αίματος χρώμα.
«Μας τελειώνουν» μας είπες κάποια μέρα «οι Χειμώνες»
Μα το χιόνι σκεπάζει τις καρδιές μας ακόμα.

Ξέρω ένα τόπο, που στη μέση του ρέει,
ένα ρέμα. Καράβια δεν δένουν σιμά του.
Σαν ο ήλιος προβάλλει το κορμάκι του καίει,
σαν τα στάχια σκορπίζουν τα θολά όνειρά του.

Προχωράει το βήμα, στων ανθρώπων την σκόνη,
πριν να φύγουν κοιτάνε το ωραίο τους σπίτι.
Χελιδόνια που χτίσαν φωλιές στις γωνιάς την αγχόνη,
σπουργιτάκια που βρήκανε ήλιο, στο βαθύ του φεγγίτη.

Ξέρω ένα τόπο, σε πλατάνια ζωσμένο,
κάποιων φίλων τα χέρια ακόμα να καίνε.
Ένα ψεύτικο δένδρο στην πλατεία στημένο,
ψάχνουν να βρούνε αλήθειες, μόνο εκείνοι που φταίνε.

Με τα χνώτα ασθμαίνουν, δεν ζεσταίνουν τα χέρια.
Κάθε βράδυ στην πρέφα στα χλωμά καφενεία.
Από τόπους σε τόπο μεταφέρουν μαχαίρια,
μα στο χώμα και βγήκαν μυγδαλιές στα σχολεία.

ΠΟΝΟΣ

Χρόνια φεύγω μακριά, τα μαλλιά μου ασπρίσανε.
Πάντα αφήνω κερι σ' ένα τάφο και κλαίω.
Η ζωή κι η αυγή σε δυο δρόμους χωρίσανε.
Σ' ένα δάκρυ στη γη, μια βαρκούλα που πλέω.

Πάντα φτάνω αργά στην πατρίδα. Νυχτώνει.
Ένας ύμνος κρυφός, της καρδιά μου στολίδι.
Το κερι που 'χα αφήσει ξημερώματα λιώνει
και γελάει πικρά του θανάτου το φίδι.

Επιστρέφω με θλίψη. Σε μια πέτρα ο ήλιος
καθρεφτίζει το φως του. Πρωινό του Απρίλη.
Ας πατήσω το χώμα στην αυλή που πονούσα.
Σαν πουλάκι ας κλείσω τα φτερά μου το δείλι.

Η ΚΑΠΝΟΠΟΥΛΗΣΗ

Χειμώνας. Κάπου στο σπίτι μια σόμπα ανάβει,
ο πατέρας κι η μάνα σκυφτοί σε μια κάσα,
ο παππούς με βελόνα, τα δέματα ράβει
κι εμείς στο σοφρά με κοφτή την ανάσα.

«Όταν θα έρθει ο έμπορας, βράδυ,
μάνα να βγάλεις το σπιτίσιο γλυκό,
να χορτάσει το μάτι». Δίνει στον άνδρα το αστείρευτο χάδι
πάει να γεμίσει το ποτήρι νερό.

Ο ήχος στην πόρτα, ένα τσίμπημα, πόνος.
Τα μάτια του θόλωναν, κοιτούσαν παντού.
Σαν να σταμάτησε στο σπίτι ο χρόνος.
«Έλα, έλα θα βρούμε μια άκρη αλλού»

Πώς να του σφίξεις το χέρι; Κατράμι
στα δάκτυλα, μαύρο σαν πίσσα.
Ανείπωτος κόπος που πήγε χαράμι,
στα χείλη η γλυκύτητα, έγινε λύσσα.

«Μην απελπίζεσαι, του χρόνου η σοδειά σου,
θα είναι καλύτερη» την πλάτη χτυπάει.
«Για δεσ ομορφούλικά που ειν' τα παιδιά σου.
Είναι καλή η τιμή». Μα κανείς δεν γελάει.

Κλείνει η πόρτα, η ώρα κυλάει.
Ο πατέρας κι η μάνα ξανά παν' στην κάσα.
Ο παππούς σε μυριάδες κομμάτια. Την μοίρα κεντάει,
κι αφήνει να φύγει απ' το κορμί του η ανάσα.

ΟΣΟ ΔΙΑΡΚΟΥΣΕ Η ΞΕΝΙΤΕΙΑ

Την έσυραν χιλιόμετρα μακριά
αιχμάλωτη της ξενιτιάς
και μιας Άνοιξης που την περίμενε χρόνια.
Από το γκρίζο πέτρινο σπίτι,
το μάτι του παιδιού έβλεπε τα χελιδόνια.
Δεν ήθελε να ξανάρθουν καμία Άνοιξη.

Την βάλανε γυμνή μπροστά στους δικαστές,
με τις άσπρες ρόμπες.
Θόλωσε για μια στιγμή
(τόσες δεκάδες παιδάκια σαν δικαστές)
Της κοίταξαν τα δόντια,
τα πόδια
και (αλλοίμονο) τα χέρια.
Ποιος θα έπαιρνε εργάτη χωρίς χέρια.

Το μόνο που δεν ζήτησαν ήταν να μιλήσει.
Την φωνή της δεν την άκουσε κανείς.
Την έκλεισε μέσα στα γράμματα της Άνοιξης
κι απλώθηκε στους χρόνους της ένα χειμώνας,
σαν σημαία στο πέτρινο σπίτι.

Τα χελιδόνια δεν ήρθαν όσο διαρκούσε η ξενιτιά.
Η Άνοιξη φευγαλέα,
μια ηλιαχτίδα
κι ύστερα ανάσα της
μέσα στην ανάσα του κόσμου.
Λίγο νερό, λίγο χώμα,
αυτό ήταν το τραπέζι της.
Λίγο νερό και λίγο χώμα.

Το χέρι του παιδιού που ζητούσε,
μ' ένα σπαθί το έκοψαν.
Ήταν άσκεφτο αυτό που πίστευε είπαν.
Ζητιάνευε την Άνοιξη.

Κι οι δικαστές;
Αχ αυτοί οι δικαστές
άλλαξαν τις ρόμπες τους
και χρόνια τώρα φορούν τα μαύρα
και κρατούν τα γρανάζια των εποχών.
«Πότε θα αλλάξει τούτο;
Δεν θα το μάθει ποτέ της» ψέλλισε.

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΜΙΑΣ ΑΥΛΗΣ

Αυτό το χτυπημένο σπίτι απ' τις ριπές του ανέμου
μόνο του στέκεται στην μέση μιας αυλής, άφωτη κολόνα ηλεκτρικής,
κι η μάνα πάει κι έρχεται από άδεια κάμαρη σε άδεια κάμαρη
χαζεύοντας τις μαυρόασπρες φωτογραφίες.
Οι κιτρινωποί τοίχοι του ψηλότεροι από ποτέ.
Οι άσπρες κουρτίνες λιώσανε στο ξεφτισμένο χρώμα του ήλιου.
Γιατί να ναι τα παράθυρα τόσο μεγάλα;
Και τα παραθυρόφυλλα ακόμα μεγαλύτερα;
Πως μπαίνει το κρύο θεέ μου έτσι!
Μαζί με τον τελευταίο θάνατο μπαίνει και το κρύο. Στο κορμί και το σπίτι.
Κορνιζωμένοι όλοι οι θάνατοι.
Ο παππούς, ο πατέρας, οι ερωδιοί της ζωής μας.

Δίπλα από το πέτρινο σπίτι ήταν το περιβόλι.
Στο κόκκινο χώμα του έψαχνες το χρυσάφι του κόσμου.
Σαν γαύγιζαν τα τσομπανόσκυλα,
έτρεχες να κρυφτείς κάτω απ' το τραπέζι αδελφέ μου.
Μετρούσες τα ρόδια - είχε ο παππούς πολλές ροδιές-
μετρούσες και τα χρόνια.
Τα αμέτρητα χρόνια γίνανε σήμερα, ένας ακόμα αργός θάνατος.
Σήμερα περιμένω να μπει ακόμα περισσότερο κρύο.

Κλείνω το παράθυρο κι αναρωτιέμαι με ειλικρίνεια στο χρόνο: Τι εποχή είναι;
Ότι και να ναι, έμεινε όξω από το πέτρινο σπίτι.
Αλλά το κρύο - κρύο
Μήπως δεν κάνει κρύο την Άνοιξη;

ΗΤΑΝ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΗΣ

Ήρθε ο γαμπρός και έκατσε δίπλα του
να μετρηθεί το ύψος και το πλάτος
και προπαντός οι αποστάσεις.

Η κόρη του είχε φτάσει τα είκοσι ένα χρόνια.
Μετρούσε, ξανά μετρούσε τόσα τα έβγαζε
και ο ίδιος είχε πατήσει τα εξήντα.

Αισθάνθηκε στην πλάτη το χτύπημα του χεριού,
«μην ανησυχείς θα την προσέχω
κοίτα εσύ να γράψεις κείνο το χωράφι με τις ελιές»

(η μάνα είχε κοιμηθεί κάτω από κείνες τις ελιές)

Έβγαλε το χαρτί από την τσέπη, έβαλε την υπογραφή του,
μα τζίφρα δηλαδή και του το δωσε.

Πήρε το χαμόγελο της κόρης, το έκαμε δαχτυλίδι
το φόρεσε στο δάκτυλο του γαμπρού
πήρε την μνήμη την έκαμε κεντητό
και είπε: ήταν το θέλημά της.

Κέρασε από μια ελιά στους καλεσμένους.

Ύστερα βγήκε από το σπίτι
πήρε τον δρόμο για το χωράφι
ξάπλωσε κάτω από τις ελιές.

Τον πήρε και κείνον ο ύπνος.

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΤΑΜΙΑ

1

Σαν μια θλίψη απλώνεται το κίτρινο φύλλο
το τελευταίο φύλλο στο ανάχωμα του ξεροπόταμου.
Σκεπάζει ευλαβικά μια χούφτα πράσινο γρασίδι
στην ακροποταμιά.

2

Ένας γέρικος πλάτανος
περιμένει υπομονετικά
να μεθύσει με λίγες σταγόνες αίμα
και ν' ανθίσει πάνω στο κορμί του
- νεκρή η Άνοιξη-
ο κρυφός του πόθος
βαθιά στην ακροποταμιά,
όπου λασπώνονται
η γλύκα,
η ομορφιά,
ο ήλιος,
θα γράψω και το φεγγάρι.

Ποτίζει τις ρίζες του
τις κάνει στεφάνι
κι έτσι καθώς αιωρείται,
μ' όση δύναμη του μένει,
μέσα απ' την αιώνια ζήση του,
βάνει στις χούφτες του
τα κατακόκκινα χείλη,
μια προδοσία αίματος
και ρουφά μαζί της
ότι απόμεινε
ανάμεσα στα χαλίκια
και την λάσπη που καμώνεται.
Μια γλύκα και μια ομορφιά.
Ένας ήλιος και να σου και το φεγγάρι.
Η νύχτα και η μέρα.

ΔΕΝ ΗΡΘΑΝ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ

Δεν ήρθαν μάνα οι έμποροι που περιμέναμε,
φάνηκαν μόνο μέσα στις αγωνίες που χάραξαν οι ρυτίδες
σε κείνο το αρρωστημένο πρόσωπο του πατέρα.
Στα αμαξούδια τους, καμαρωτοί- καμαρωτοί, όξω από τις αυλές μας.
Κι όλο και κάτι σημείωναν, με το σάλιο να γλιστρά στο μικρό μολύβι
πως στερεώνεται στο δεξί αυτί, έτοιμο να διαγράψει τους κόπους σας.
Όπως - όπως μάζεψες τα μαλλιά σου,
τα έδεσες κότσο με λαστιχάκι
που τύλιξε μια φέτα στην εφημερίδα πρωτύτερα ο μπακάλης.
Σκούπισες κι εκείνη την κόκκινη σκόνη βιαστικά από το σπίτι
κι άνοιξες τα παράθυρα να φύγει
και η σκόνη μάνα δεν έφευγε
σαν να περίμενε να πασπαλίσει τους εμπόρους.
Και τώρα, αναρωτήθηκες τι θα γίνει που δεν ήρθαν αυτοί οι έμποροι;
Μην μαραζώνεις,
θα έρθουν άλλοι, το κατράμι τελειωμό δεν έχει και κολλά στα δάκτυλα.
Προίκα κι αυτή που πλένεται.
Άμε στο φούρνο και ψήσε το ψωμί.

ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ

Τα πέλματα.
Τα δικά μου πέλματα.
Πέλματα των ευγενικών εποχών,
της εκφραστικής Άνοιξης,
του αμήχανου Καλοκαιριού,
του μαραμένου Φθινοπώρου,
του γοητευτικού χειμώνα,

αγγίζουν πάντοτε με στητή προσοχή,
το απαλό χρώμα της σκιερής Πατρίδας.

Σκύβω
κι επιστρέφω το αφελές βλέμμα
μικρό
μα εκείνο το αφελές βλέμμα
που κοιτά βαθιά στην αθώα ψυχή.

Επιστρέφω το βλέμμα
στην πικρή ξενιτειά
που τελικώς αδίκησα.

ΠΟΡΤΑ ΣΤΟ ΡΕΜΑ

Ο χρόνος σταματούσε στην μέση της ημέρας
ο ήλιος πύρωνε τις άσπρες πέτρες στο στεγνό ρέμα.
Και όλοι μας αναζητούσαμε μια πόρτα στο ρέμα.

Ένα πράσινο δάσος
πετούσε μια πεταλούδα
έτοιμη να σκάσει από την ζέστη
και τον ιδρώτα της ξενιτιάς.

Εκεί στην άκρη του ξεροπόταμου
μια πόρτα
ένα όνειρο
που έκλεινε κάθε που φαινότανε
να έρχεται ο παπάς με την αγιαστούρα,
ο χωροφύλακας με το πηλήκιο
και ο δάσκαλος με την βίτσα.

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΠΑΤΗΡ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Πέθανε από φυσική φθορά
ο πατήρ Αντώνιος
κάποιο απόγευμα
στην περιοχή του Πέγκου.
Ανάμεσα από τους χασλαμάδες,
δίπλα από τα τσίγκινα ποτιστήρια
και τις γούρνες με το καθάριο νερό
και στο βάθος οι βδέλλες.

Για τούτες τις γούρνες πολλά είχαν ειπωθεί
κατά τους πρεσβύτερους χρόνους,
θυμάμαι
πως είχαν καταπιεί και πέντε έξι παιδιά
από ανεύθυνες μάνες.

Ένα απ' τα παιδιά που τον αγαπούσε
φώναξε με σπαραγμό:
«Ας έπαιρνε ο θεός εμένα»

Κούνησε το άκρο σαν να του έλεγε
πως έτσι κρατάει την τάξη ο θεός.
Πρώτα ταξιδεύουν οι γονείς και
μετά τα παιδιά τους.

Εκτός και αν κάνουν λάθος
οι πρωτοσύγκελοι.

ΘΑΡΡΩ ΠΩΣ ΚΙ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΠΟΙΗΣΗ

Κάποια μέρα
που στην σκέψη μου
ένα κουβάρι πίκρες ξετυλίγονται
φτάνει ένας λόγος από το χθες
καβάλα σε μια μνήμη.

«Τι ωραία που είναι η ζωή σήμερα»

Θαρρώ πως κι αυτό είναι ποίηση.

Κοίταξα πίσω και είδα τον παππού.
Κοίταζε το μέλλον να βρει ένα πρόσωπο που πρόδωσε.

ΕΝΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΑΝΟΙΞΗΣ

Δεν ξέρω ποιο λόγο να γράψω πρώτα, αλλά σίγουρα γνωρίζω την κερασιά στο περιβόλι και το βουητό το ψάλτη από την εκκλησιά του Αγίου Αντωνίου. Μια κερασιά που γράφει.

Ακόμα και τώρα πριν από την πρόταση, η καμπάνα της Εκκλησίας οδηγεί τα βήματα ενός μολυβιού, σ' ένα ξεχασμένο τετράδιο. Το σεντούκι φούσκωσε από μνήμες.

Η μάνα πάντα κοιτάζει από το παράθυρο την κατηφόρα του Τσάλτεπε, μην δεν φανεί ο πατέρας. Ο φόβος την κρατά στην ζωή και την απομακρύνει.

Κοντά στον τοίχο και στην βρύση που στάζει έχουν σύναξη οι βάτραχοι του ξεροπόταμου και οι μέλισσες του κάμπου. Μπουχτίσαμε από μέλισσες που δεν τσιμπάνε.

Και με παίρνει ο ύπνος με το μολύβι στο χέρι, την κερασιά να γελάει, το σεντούκι ν' ανοίγει, να κοάζουν οι βάτραχοι κι μέλισσες και πάλι δεν τσιμπάνε.

Ο ήχος από την σκουριασμένη ρόδα του κάρου ακούστηκε. Ο πατέρας φάνηκε και ένας αέρας μυριστικός φύσηξε και άνοιξε το παράθυρο. Η μάνα χαμογελά. Σαν γυναίκα.

ΑΙΦΝΙΔΙΩΣ ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΘΗΚΗ

Θα σας παρακαλέσω
να σκάψτε βαθιά τον τάφο μου που πρόκειται ν' ανοίξω
για να κάτσω οικειοθελώς
μέσα σε μια ζωγραφισμένη νεκρό κάσα.
Ψηλά, ανάμεσα στους δυο λόφους και το Κορφοβούνι
όπου η δική μου γη κι η γη των προγόνων μου μεγαλώνει
όσο και οι παπαρούνες του κάμπου.
Εκεί στην μέση των ριζών της παρηγοριάς και του πόνου
θα απαλύνει ο θάνατος με βότανο τον εξοστρακισμό μου
σε κείνο το υπόγειο ρέμα που οδηγεί
στις λευκές ασίγαστες κατοικίες των ανθρώπων.

Θα ξαπλώσω κάτω από την γη περίπου στο ένα μέτρο
για να μην δω τα δάκρυα που θα πέφτουνε
ψιχάλες ψεύτικες και τα όρνια της υπογείου
έτοιμα για ένα κυνηγητό της καμένης σάρκας.
Αχ- Αχ παντού απλωμένα, στις πευκοβελόνες
στα φύλλα της μολόχας και του βασιλικού
που πλάκωσε το διπλανό μνήμα και θέλει ξεχορτάριασμα.

Το ξύλινο φτυάρι που πρώτο θα με ραίνει
εγώ θα καταραστώ.
Μέσα από το ξύλο θα βγει μια κραυγή
όμοια η κραυγή ενός λύκου που δεν χόρτασε
την ζωή να κυνηγά μέσα στα καλαμπόκια και τα καπνοχώραφα.
Και να πω ζωντανός ακόμα ότι
σαν δεν μου δόθηκε φωνή στους ζωντανούς
ας έχω φωνή στους πεθαμένους.

Κάτω, από τα θαμπόγυαλα των φαναριών που σπάνε από την υγρασία,
καθώς σφίγγουν τα κόκκαλα των ποδιών από το γονάτισμα.
Μέσα από την πίκρα στο στόμα
κατράμι στα δάκτυλα με τα ματσάκια φύλλων καπνού
Δέκα- δέκα δίπλα από τις ρίζες
που αναδύονται από τα στόματα ταλαίπωρων χωρικών
όπου πατείς και όπου σπέρνεις και θερίζεις,
αιφνιδίως θα γράψω μια διαθήκη.

Θα τ' αφήσω όλα αυτά
Θα τ' αφήσω.

Μέσα από μια προσευχή και ένα χορό,
που αλυσίδα θα είναι τα χέρια των συγγενών, των φίλων και
κείνων που θα έρθουν να δούνε αν θα χει πολύ κόσμο η κηδεία
και τις υπογραφές των στεφανιών
από χρησιμοποιημένα γαρύφαλλα άλλων πεθαμένων και άλλων κηδειών,
αιφνιδίως θα γράψω μια διαθήκη.

Εκείνη τη μέρα θα γίνει
Αίμα η βροχή
Νερό το χώμα
Και το σκουλήκι εγώ
Το φίδι εσύ
Που θα κρατάς το φτυάρι.

Είναι όμορφοι αυτοί που με μίσησαν και
ακόμα πιο όμορφοι αυτοί που με αγάπησαν.

3 Σεπ 2013

ΑΝΕΞΟΦΛΗΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

Ξεκίνησε από τους μακρινούς τόπους
άφησε πίσω του ένα μαγικό σήμαντρο
και την μάνα του να το χτυπά κάθε Κυριακή
στην αυλή της.

Έτσι έρχονταν και οι γείτονες
σεμνοί και αγαπημένοι σύντροφοι.
Πότε για το γλυκό και
πότε γιατί ήταν καλύτεροι άνθρωποι.
Κρατώντας στα χέρια τους σμύρνα και λιβάνι.
Κρατώντας στα χέρια τους τα δώρα του δικαστή
και χρέη.
Χρέη, τόκους ψεύδους, φόρους και υποθήκες.
Τα ανεξόφλητα γραμμάτια της ιστορίας.

Ποιος τα θυμάται πια;
Ποιος τρέχει στις τράπεζες και στα κολαστήρια;
Η μάνα έχει μια δύναμη μόνο
Ότι δύναμη της απόμεινε δηλαδή
να χτυπά το σήμαντρο κάθε Κυριακή.

Ξεκίνησε από τους μακρινούς τόπους
ξωπίσω της έκλειναν παράθυρα
σπιτιών που ύφαιναν σε αργαλειούς παραδουλεύτρες
και φτηνές εργάτριες
σκυφτές από τους ανελέητους πόνους της μέσης
των σπονδύλων και του μεροκάματου
λίγες μπροστά στα δεκάδες τάματα
και τ' αναμμένα καντήλια της όμορφης Παναγιάς.
Ύφαιναν την πιεστική λύπη
κένταγαν το ατελείωτο χρέος
βελόνιαζαν τις συνεχείς πληρωμές
και τα γραμμάτια,
έμεναν γραμμάτια ανεξόφλητα.

Κάθε Κυριακή μια μάνα χτυπά το σήμαντρο
λαλώντας τον από τους μακρινούς τόπους.
Στα όνειρά της
Στην τύχη της
Στον χρόνο της
Στην ζωή της

Εκεί χωρίς την πληρωμή να χει φτάσει στο κόκκαλο
χωρίς την πληρωμή να χει τελειώσει την νύχτα
χωρίς την πληρωμή να προκάμει να δώσει το φιλί της.

Και οι γείτονες ν' απλώσουν το χέρι δίνοντας
το πιατάκι με το γλυκό πάλι πίσω.
Το πιατάκι της Κυριακής με τ ασημοκέντητη σταυρό
και πάνω το σήμαντρο να την καλεί στον τάφο.
Κολλά το χώμα, το κοκκινόχωμα,
όπως η ζωή σε ένα ανεξόφλητο γραμμάτιο.

Η ΒΙΤΣΑ ΕΓΙΝΕ ΜΟΛΥΒΙ

Πολλά χρόνια τώρα,
μικρός μεγάλος, έχει άραγε σημασία
έγραφα, έγραφα
και να που δεν έγινε και καμιά αλλαγή.

«Πήγαινε παιδί μου καμιά βόλτα
ξέφυγε από αυτά τα μολύβια και τα τετράδια»

Στο βάθος η κυρία Δασκάλα
ακόνιζε στην φωτιά
την βίτσα της,

μια βίτσα που συμπαθούσε ιδιαίτερα.

Αυτή η βίτσα έγινε μολύβι
κι έγραφα, έγραφα.

ΝΑ ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΕΣΟΥΝ ΟΙ ΧΩΡΙΑΝΟΙ

Να με συγχωρέσουν οι χωριανοί
δεν ξέρω ν' απαγγέλω ποιήματα
κάπως να γράφω ίσως,
θυμούμενος τα χελιδόνια και τους
πελαργούς που μας έφερναν την Άνοιξη.

Σκοτάδι και πίσσα
στο γήπεδο που έπρεπε να περάσεις
χωρίς να φοβηθείς τους κοιμισμένους
του νεκροταφείου.
Κάποιοι λέγανε πως γυρνούσανε,
τα βράδια και κουνούσαν τις συκιές
πίσω από τα στενά περάσματα
στους μικρούς δρομάκους και τις σκοτεινές γειτονιές.

Τι φταίγανε και τούτοι;

Όλοι λίγο πολύ πέρασαν
από τον αγροτικό γιατρό
δώσανε το κάτι τι τους
μαζί και το κουράγιο για μια
καλύτερη ζωή
και το αύριο που μπορούσε
Πανάθεμα
να περιμένει.

Αμ δεν μπορούσε.

Η ελπίδα μέσα στις σύριγγες
κι ύστερα στο κορμί που σπαταλήθηκε
στα χωράφια και στους κάμπους.

για ποιον;
γιατί;

MANA ΚΑΛΗ ΜΟΥ ΜΑΝΑ

Μάνα
καλή μου μάνα σε εκλιπαρώ
θα ταξιδέψω
θα φύγω για τα ξένα
και ακόμα δεν θα το χεις κάνει

στην αγκαλιά σου
να κρατάς
τον κόσμο όλο.

Γιατί;

μόνο απ' τα στήθη σου να ρέει άσπρο γάλα
στο στόμα των ανθρώπων;
Η καρδιά σου να χτυπά χωρίς σταματημό
Τα δάκρυσά σου να στεγνώνουν πάνω σε πέτρες και όπλα.
Τα χέρια σου να φτυαρίζουν την ειρήνη;

Και τα παιδιά σου μάνα;
Που είναι τα παιδιά σου;

Κολλούν σαν βδέλλες πάνω στο κορμί σου
κι ακόμα σκουπίζουν απ' τα χείλη το αίμα σου.
Η καρδιά τους σταμάτησε να χτυπά
Κι ακούγονται μονάχα οι καμπάνες πένθιμα.
Τα δάκρυσά τους κρύφτηκαν ποτάμι ολόκληρο.
Πίσω απ' τις κόγχες.
Δεν έγιναν ποτέ καταρράκτης,
ελέω μιας στεγνής σφαίρας που έφραξε τον δρόμο τους
και τα χέρια τους μάνα;
Τα χέρια τους που σήκωσαν σημαίες
τώρα στην στάση της υπόκλισης μέσα στο νέο σπίτι.
Τι μικρό μάνα τούτο το σπίτι!

ΘΑ ΒΡΕΘΟΥΜΕ

Θα βρεθούμε στην γη που μας γέννησε.
Ωχ αδέλφια η ώρα μας φτάνει.
Κάποιον χρόνο το μάτι ατένιζε
μα γροθιά υψωμένη, στεφάνι.

Θα βρεθούμε στις γούβες που πίναμε,
το καθάριο νερό που κυλούσε,
με τις χούφτες στους άλλους το δίναμε,
με ψιθύρους σε μας τραγουδούσε.

Στις αυλές θα βρεθούμε που ζήσαμε,
στα σοκάκια που οι μνήμες χορεύουν,
στους χωμάτινους πύργους που στήσαμε
και οι θρόνοι, αδειανοί μας γυρεύουν.

ΜΑΝΑ ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ

Μανούλα μην κλαις. Στο υγρό προσκεφάλι
κουφέτα έχω απλώσει, (νύχτα) σφαίρες κενές.
Δεν μιλώ για ημέρες που θεός θα μας βάλλει
να χορεύουμε σπίθες, σ' απλωμένες φωτιές.

Αχ μανούλα..... το κρυφό χτυποκάρδι
είναι πόνος σε πόνο που δεν έχει γιατρεία
σαν την αύρα που απλώνει στα μαλλιά σου ένα χάδι
και πριν ξημερώσει είναι στάλα, δροσιά.

Ναι μανούλα, μην κλαις. Ο γιός σου εχάθη
στον πόλεμο την νίκη. Κι ένα άστρο που ήρθε,
λαβωμένο απ' του εχθρού την ολόχαρη σπάθη
σαν χνώτο σε τζάμι, απ' το στόμα σου απήλθε.

Και τώρα; Τώρα μανούλα τα μαλλιά σου ασπρίσανε
και στα δάκτυλα έπλεξαν. Πόσο δύσκολο είναι
τους εχθρούς να δεχτείς - που κι αυτούς τους μισήσανε-
Κυριακή σε τραπέζι. «Γιε μου αστέρι έλα δίπλα και μείνε,

χτένισε τον Χειμώνα κι άπλωσέ μου την λύπη
να στεγνώσει στο σύρμα, που κουρνιάζουν πουλιά
πριν μετρήσω τις σφαίρες και δω πως μου λείπει
μια θα αστράψει και θα φύγουν μακριά».

ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΞΕΝΙΤΕΙΑ

Ήταν μικρό παιδί μ' ένα αθώο δάκρυ στην χούφτα του,
Βαθύ ένα δάκρυ, μια απέραντη θάλασσα
και πόσο περίεργο δεν ξεχείλιζε από τα δάκτυλά του.

Όταν ο εύθικτος δάσκαλος άνοιξε το βιβλίο
να μιλήσει για την ξενιτειά
αυτός έσφιξε πιο πολύ την παλάμη του
μην χαθεί το βαθύ δάκρυ.

Μ' αυτό το δάκρυ πήγαινε ερχότανε
και κοιτούσε τους άλλους που το βλέπανε
κι όλο και κάτι ψιθύριζαν
πίσω από τα τραπουλόχαρτα στο τραπέζι του καφενείου.

Περνούσε την γέφυρα,
περπατούσε στο ποτάμι
και το βαθύ δάκρυ εκεί
σταγόνα ωκεανού, πάνω στους
λιγνούς σκελετωμένους ώμους
με την βαλίτσα κρεμασμένη
εισιτήριο για την ξενιτειά.

ΣΚΗΝΗ

στο Στρυμονικό 27 Νοε 2013

Δώσε μου μια ματιά σου να την κάνω στεφάνι
να σταθώ απέναντι από το βρυχηθμό του θανάτου
με φόβο θαρρείς
να δω τον κάμπο κατάσπαρτο
από το ανθοφόρο στάρι
με τον αστείρευτο μόχθο να κουνάει την γκλίτσα και το δρεπάνι
κι έναν- έναν τους χωριανούς αρρώστους
να γεννοβολούν αράδα τις ελπίδες ανέλπιστα
στο πέτρινο δημοτικό σχολείο.

Αχ μια μάνα μετρώ, δυο μάνες να κλαίνε
κουβαλώντας στα σαμάρια τις πέτρες.

Μην με κοιτάς με απορία
τα πόδια μου βαραινούν
και δεν μπορώ αναδυθώ από τις λάσπες των βούρκων.

ΜΕ ΤΑ ΝΕΡΑ ΤΟΥ ΞΕΡΟΠΟΤΑΜΟΥ

Όταν σου έδωσα το πρώτο μου φιλί και έσπασα
την παρθενία των χειλιών μου
κέρασα τον ήλιο με το φως του
σε κείνη την ακροποταμιά
με τα χαλίκια να παρασύρονται
από τα νερά του ξεροπόταμου
με τις πρώτες δυνατές μπόρες
και να κρέμονται στα τετράγωνα σύρματα
που επιμελώς τοποθετήθηκαν
από την απλήρωτη αγγαρεία των Κυριακών,
γεννήθηκα.

Καράβια δεν μίσθωσα
κι ούτε σου έταξα
ταξίδια σε πελάγη.
Με τα νερά του ξεροπόταμου
να βαλτώνουν πριν χωθεί στον κάμπο
ως που να πάει εκείνη, η αγάπη μου,
με άνεμο μόνο ένα φιλί.

Βέβαια θα ήθελα να το φωνάξω
να το ακούσει το χωριό
να το ακούσει και ο ντελάλης
μα δεν πρόκανα.
Το φιλί έσβησε στα χείλη σου
με την πρώτη ξέρα της Άνοιξης.

...

Φουσκώνει το ποτάμι της οργής
και βγαίνει τα βράδια ο γκιώνης
να λαλήσει το τέλος των αξιών
τώρα- ναι, τώρα όσο και απορίας ερώτημα
πως βασιλεύει ο ήλιος τη νύχτα
και το φεγγάρι τη μέρα.

Κι αυτό το ποτάμι που μέσα του
κρύβει τόσους καημούς και πόθους
σκοντάφτει το θολό του νερό
πάνω στις πέτρες
παίρνει από τα σύρματα που στήθηκαν
με τόση επιμέλεια
στις ονομαστικές αγγαρείες της επταετίας
τις λιγοστές ελπίδες
μαζί με τις ρίζες των ανθρώπων.

Και εάν γλυτώσεις τον καταρράκτη
πάντα περιμένει ένας δαυλός
που πριν τον δώσεις
σβήνεις την φλόγα
μέσα στα νερά του.

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ - ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Μέσα στο σκοτεινό καφενείο
δέκα βουνίσιοι γλάροι και
άλλοι τόσοι πεδινοί πάσχιζαν
να ακούσουν τα παλιοτράγουδα του τζουμ-μποξ.

Ο μεζές, το κρασάκι στο μικρό ποτήρι
η τσατσάρα στην τσέπη του πουκαμίσου
το μικρό καθρεφτάκι της αλήθειας.

Περνούσαν οι μήνες
με τα βήματα στη πεζογέφυρα
και την μεγάλη αλάνα που την ονομάζαμε γήπεδο.
Μια συνεχής κακία απ' το χειλάκι τους.

Όταν ρωτούσαμε: που ναι οι γλάροι μας
μας απαντούσανε: Στον Αι Αντώνη που χάθηκε για χάρη μας
Χωράφια και αργυρές πράξεις
δώδεκα μήνες
μεριά στο δισκοπότηρο η φτώχεια .
Βόλτα στην πλατεία.
Άσπρες - άσπρες βαρκούλες στην μέση.
Κι ύστερα το χτύπημα πάνω στην κοφτερή πέτρα.

Πάει στράφι το αρμένισμα
Μέντα
Τσουκνίδα
Αγριοβότανο
τα βάζω ν' αρμενίζουν ξεροπόταμο.

ΜΕΤΑ ΤΗ ΒΡΟΧΗ

Στην κεντρική του κόκκινη φλέβα
πετριές κατηφορίζουν παρέα με το θολό
και το μακρόσυρτο βουητό της καταιγίδας
Εσύ βέβαια δεν χάρηκες καθόλου...

Ύστερα βγήκε εκείνος ο ζεστός ήλιος
και έσβησε κάθε διχόνοια και κάθε δυσπιστία.
Παρ' όλο (ίσα που το πίστευες) που οι νεκροί μας
είχανε μουλιάσει, ο πατέρας
κάτω από την δαιμονισμένη συκιά
ξεσκόνιζε το χέρι του Άγγλου Αξιωματικού
που κόπηκε κατά την βεβήλωση.

Λίγο πιο βόρεια ίχνη ξεχασμένου κάστρου
Ίσως να έζησαν στρατιώτες εκεί
οι σκιές τους ανεκμετάλλευτες
ακόμα δεν έγιναν τροφή στα στόματα των ντόπιων σωτήρων.
Πότε πότε παίζαμε στα χαλάσματα,
αφαιρώντας πρόχειρα μικρά λιθάρια.
Αγνοούσαμε τη δύναμη της πέτρας.

Εσύ τώρα ξένε που θα έρθεις στο Όρλιακο
φρόντισε να μάθεις γεωγραφία. Κομμένος ο χάρτης στα δύο
ο θησαυρός αναζητείται στη δασώδη περιοχή του Πέγκου.

Κει που κατοικούνε
Θρακιώτες, Πόντιοι, Ντόπιοι Μακεδόνες, Μικρασιάτες, Βλάχοι
ζήτησε να σου φέρουνε στη φιλόξενη ώρα της μέρας, τις ελπίδες τους.
Στα χωριατόσπιτα ανθίζουν
ακόμα πασχαλιές, ροδιές και κάποια άλλα άνθη.
Κι ένας μοσχομυριστός βασιλικός στη μέση της αυλής μας.

...ΟΙ ΓΚΡΕΜΟΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ

Ένα το σμαραγδένιο δάκρυ που 'πεφτε πάνω στα αυλακωμένα μάγουλα
«τι τα 'θελες σου 'λεγα κείνα τα γαμψά νύχια» όμοια αετού
«να κρατώ τα ερείπια, να κρατώ κάτι πέτρες αμάδες » μου απαντούσες.
Φώναζες πιο δυνατά κι από τις πένθιμες καμπάνες το χωριού,
από τον άνεμο που τρίγυζε στις αυλές τους χαμένους χρόνους.
Στάζανε οι χρόνοι, μέρες κόκκινες και ώρες πηχτό κλάμα.
Ανεμοστρόβιλος κάθε φορά που ακουγόταν η μάνα.

Γιατί;

Ήταν αδύνατο;

Πώς να μη συμβεί όταν έχουμε ένα πόδι και αυτό το χρωστάμε;

Πώς να μην συμβεί όταν πρέπει εσύ να αλλάξεις μα όχι εγώ;

Σήμερα κηδέψαμε και την τελευταία ελπίδα του παρελθόντος.

Αύριο η μάνα θα φωνάξει «ρημάξτε τα, όλα» και, μεις τι θα κάνουμε

Θα κρατήσουμε τους νεκρούς στα ξύλινα αμπάρι,

μέσα σε άχνη και αλόη μπας και

αναστηθούν αργότερα και γίνουν μύθοι;

Όχι καλύτερα όχι.

Ανώφελο,

Ανώφελο.

Οι νεκροί με τους νεκρούς

και μεις με τα ζωντανά

ως τη βαθιά κατάθλιψη του πνιγηρού θανάτου.

Μην μας τρομάζει που ανοιγοκλείνει τα μάτια

Συνήθεια παλιά, σαν μια αρχαία προσταγή:

Ακονίστε τα νύχια, οι γκρεμοί περιμένουν.

Τώρα η καρδιά μου χτυπά

**Τώρα, το ξέρω η καρδιά μου χτυπά,
για κείνο τον όμορφο τόπο,
για κείνη την γέρικη ιτιά,
πού 'σπειρε η μάνα με κόπο.**

**Στης αυλής τη μεγάλη ροδιά,
κάποτε έκατσα λίγο.
Στη σκιά της να βρω τη δροσιά
και κατόπι σαν ξένος να φύγω.**

**Μα πάλι η καρδιά μου χτυπά
και γυρίζει η σκέψη στο σπίτι.
Στην πέτρινη εκείνη φωλιά
που πετούσα σαν το σπουργίτι.**

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Δημήτριος Γκόγκας γεννήθηκε το 1964 στο Στρυμονικό Σερρών. Σπούδασε στην Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών στα Τρίκαλα. Μετά την αφυπηρέτησή του ασχολείται με την ποίηση. Συνεργάστηκε στην έκδοση του Βιβλίου «Το χθες της Ξάνθης σαν σήμερα» από τον Δήμο της Ξάνθης το 1998, με ευθύνη κυρίως της συλλογής και αρχειοθέτησης του υλικού. Ποιήματά του έχουν αναρτηθεί σε σελίδες του διαδικτύου και έχουν βραβευτεί σε Πανελλήνιους και Παγκόσμιους Διαγωνισμούς Ποίησης.

Το 2014 βραβεύτηκε με τον Α΄ Έπαινο στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης της Πνευματικής Συντροφιάς της Πόλης Λεμεσού Κύπρου για το ποίημα : «Περιγραφή για ένα θάνατο»

Την ίδια χρονιά έλαβε το 2ο Βραβείο του 3ου Ποιητικού Διαγωνισμού ΕΛΙΚΩΝ «Στο μισό του δρόμου το τέλος αργεί ακόμη»

Το ποίημά του: «Φόβος» έλαβε το Α΄ Βραβείο στην κατηγορία : (Διαγωνισμός για τη Κύπρο) Ποίηση Αυτογνωσίας του Λογοτεχνικού Διαγωνισμού "ΣΙΚΕΛΙΑΝΑ 2014"

Το 2015, έλαβε το 3ο βραβείο του 4ου Ποιητικού Διαγωνισμού ΕΛΙΚΩΝ για το ποίημα: «Πέντε Δάκρυα»

Την ίδια χρονιά, 2015, το ποίημά του: Κάτω στη Πατρίδα που σίγησε βραβεύτηκε (Β΄ βραβείο) στον Ποιητικό Διαγωνισμό του Ελληνικού Πολιτιστικού Ομίλου Κυπρίων (ΕΠΟΚ)

Το 2016 ανάμεσα στα 42 ποιήματα που διακρίθηκαν στον 5ο Πανελλήνιο Ποιητικό Διαγωνισμό ΕΛΙΚΩΝ, βρέθηκε και το ποίημά του με τον τίτλο: ΟΡΑΣΗ Τα 42 ποιήματα θα περιληφθούν στη συλλογή ΕΛΙΚΩΝ 2015 που θα εκδοθεί από τις Εκδόσεις Momentum.

Το 2016 το ποίημά του "Για την δική μου Πατρίδα" τιμήθηκε με ΕΠΑΙΝΟ στον Ε΄ Ποιητικό Διαγωνισμό "Καισάριος Δαπόντες" του Δήμου Σκοπέλου.

Το 2016, έλαβε Β΄ βραβείο στην κατηγορία Σύγχρονης Ποίησης στον Ποιητικό Διαγωνισμό του ΚΕΛΑΙΝΩ 2016, για το ποίημά του: ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΣΥΛΛΑΒΕΣ ΤΗΣ ΑΝΕΧΕΙΑΣ

Το 2016 το ποίημά του: Το σκυλί του Πατέρα έλαβε Τιμητική Διάκριση στον 5ο Διεθνή Λογοτεχνικό Διαγωνισμό Ζωοφιλίας

Το 2016 τα ποιήματά του : Η Προσφυγιά και Ο πόνος του Αγνοούμενου Ποιητή έλαβαν Α΄ και Β΄ βραβεία αντίστοιχα στον 7ο Παγκόσμιο Διαγωνισμό του ΕΠΟΚ (Ελληνικός Πολιτιστικός Όμιλος Κυπρίων)

Το 2017 έλαβε 3ο βραβείο στον πρώτο Διεθνή Διαγωνισμό Ποίησης και Διηγήματος "Γιώργος Σεφέρης" που διοργανώθηκε από την Έδρα Νεοελληνικής Γλώσσας και Λογοτεχνίας του Πανεπιστημίου του Παλέρμο Ιταλίας (Τομέας Ανθρωπιστικών Σπουδών), από κοινού με την Ελληνική Κοινότητα Σικελίας "Τρινακρία" και με τον Εκδοτικό Οίκο "Nostos - Edizioni La Zisa"

Το 2017 τιμήθηκε με Έπαινο στον 6ο Διεθνή Λογοτεχνικό Διαγωνισμό Ζωοφιλίας. με το ποίημα: Κραυγές ενός σκύλου.

Το 2018 έλαβε τιμητική διάκριση για ποίηση χαικού στον 2ο Πανελλήνιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του Σωματείου ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΙΖΟΝΤΩΝ ΕΦΑΛΤΗΡΙΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Το 2018, έλαβε Γ' Βραβείο για το ποίημά του: Βυθισμένη στην Άμμο... (Ενότητα: Αμμόχωστος Βασιλεύουσα) και Α' Βραβείο για το Ποίημα: Η πράσινη Γραμμή (Ενότητα: Μουσικός Στίχος) από τον ΕΠΟΚ (Ελληνικός Πολιτιστικός Όμιλος Κυπρίων) στον 8ο Παγκόσμιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό

Το 2018 έλαβε Γ' βραβείο για το ποίημα: ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΑΙΣΘΗΣΗ στον 7ο Πανελλήνιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του Σωματείου Πνευματική Συντροφιά Λεμεσού.

Το 2018, τα ποιήματά του: Ακατέργαστη Μπαλάντα για Κείνους Χωρίς όνειρα, Απέραντη Σιωπή, Παράκληση του Πάσχα έλαβαν το Β' Βραβείο στον 3ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης της Βιβλιοθήκης Σπάρτου

Τίτλοι έργων του και Συμμετοχές σε Συλλογικά έργα:

Συμμετείχε στις Ομαδικές Ποιητικές Συλλογές των Εκδόσεων ΔΙΑΝΥΣΜΑ, κατά τα έτη 2014, 2015, 2016, 2017, στο Ανθολόγιο Ποίησης των Εκδόσεων ΟΣΤΡΙΑ 2017, ενώ οι Εκδόσεις : η ΠΡΟΦΗΤΙΣΙΑ, συμπεριέλαβαν το ποίημά του: «Έτσι ήταν το Δείλι μας» στη Ποιητική Συλλογή: Από Καρδιάς

Από τις εκδόσεις ΔΙΑΝΥΣΜΑ κυκλοφόρησε (2015) σε μορφή e-book η Ποιητική Συλλογή: «Ωράρια Επιστροφών» (ISBN: 978-618-82188-6-4)

Το 2016 συμμετείχε στο Συλλογικό Έργο των Εκδόσεων ΟΣΤΡΙΑ: Ταξίδια Πολύτιμα του νου μαζί με τους Ποητές: Σκουλικά - Βέλλου Σοφία, Βλαχιώτης Αλέξανδρος Δρατσέλος Ευριπίδης (ISBN: 978-960-604-050-4)

Το 2018 και πάλι από τις εκδόσεις ΔΙΑΝΥΣΜΑ σε μορφή e-book κυκλοφόρησε η Ποιητική Συλλογή: Απανθίσματα (ISBN: 978-618-81297-3-3) μαζί με τις Ποήτριες: Ρούλα Τριανταφύλλου και Χριστίνα Γαλιάνδρα - strada.

ΞΕΡΩ ΕΝΑΝ ΤΟΠΟ
ISBN 978-9925-7392-1-9